Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
prednesené 19. októbra 2016 [1]

Vec C-452/16 PPU

Openbaar Ministerie
proti
Krzysztofovi Marekovi Poltorakovi

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam, Holandsko)]

„Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach — Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV — Európsky zatykač — Pojmy ‚súdny orgán' a ‚súdne rozhodnutie'"

1. V systéme zavedenom rámcovým rozhodnutím 2002/584/SVV [2], ktorý nahradil tradičný mechanizmus vydávania osôb, zohrávajú rozhodujúcu úlohu súdne orgány členských štátov. Rámcové rozhodnutie sa konkrétne týka tak súdneho orgánu vydávajúceho zatykač, ktorý vydáva európsky zatykač [3], ako aj vykonávajúceho súdneho orgánu v štáte, ktorému bol doručený tento zatykač, ktorý ho má náležite vykonať.

2. Súdnemu dvoru doteraz nebola predložená žiadosť o výklad pojmu „súdny orgán" (ktorý je uvedený v článku 6 rámcového rozhodnutia) a pojmu „súdne rozhodnutie" (článok 1 toho istého právneho predpisu). Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam, Holandsko) mu v prejednávanom návrhu na začatie prejudiciálneho konania kladie štyri otázky, v ktorých podstate žiada o objasnenie významu uvedených pojmov, aby mohol vykonať alebo prípadne odmietnuť vykonať európsky zatykač, ktorý vydal švédsky policajný orgán na účely výkonu právoplatného rozsudku.

3. Súbežne s touto vecou ten istý vnútroštátny súd položil iné prejudiciálne otázky týkajúce sa pojmu „súdne rozhodnutie", ktorý je jednou z požiadaviek stanovených v článku 8 rámcového rozhodnutia, aj keď tieto otázky sa netýkajú európskeho zatykača, ale vnútroštátneho zatykača, ktorý mu musí predchádzať. Návrhy v tejto inej veci prednesiem v ten istý deň. [4]

1 — Jazyk prednesu: španielčina.

2 — Rámcové rozhodnutie Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34) v znení zmenenom a doplnenom rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 o zmene a doplnení rámcových rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a o posilnení procesných práv osôb, podpore uplatňovania zásady vzájomného uznávania, pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie").

3 — Táto poznámka pod čiarou sa netýka slovenského znenia návrhov.

4 — Vec Özçelik, C-453/16 PPU, ktorú prejednáva Súdny dvor.

I – **Právny rámec**

A – *Právo Únie*

1. Zmluva o EÚ

4. Podľa článku 6:

„1. Únia uznáva práva, slobody a zásady uvedené v Charte základných práv [ďalej len ‚Charta']…, ktorá má rovnakú právnu silu ako zmluvy.

Ustanovenia charty žiadnym spôsobom nerozširujú právomoci Únie vymedzené v zmluvách.

Práva, slobody a zásady v charte sa vykladajú v súlade so všeobecnými ustanoveniami hlavy VII charty, ktorými sa upravuje jej výklad a uplatňovanie a pri riadnom zohľadnení vysvetliviek, na ktoré sa v charte odkazuje a ktoré označujú zdroje týchto ustanovení.

2. Únia pristúpi k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd [podpísanému v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len ‚EDĽP')]. Týmto pristúpením nie sú dotknuté právomoci Únie vymedzené v zmluvách.

3. Základné práva tak, ako sú zaručené [EDĽP] a ako vyplývajú z ústavných tradícií spoločných pre členské štáty, predstavujú všeobecné zásady práva Únie."

2. Charta

5. Podľa článku 47, nazvaného „Právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces":

„Každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

…"

3. Rámcové rozhodnutie

6. V odôvodnení 5 sa uvádza:

„cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi…".

7. Podľa odôvodnenia 6:

„európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako ‚základný kameň' spolupráce v oblasti súdnictva".

8. Odôvodnenie 10 navyše zdôrazňuje:

„mechanizmus európskeho zatykača je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi; jeho vykonávanie sa môže pozastaviť iba v prípade vážneho a pretrvávajúceho porušovania zásad uvedených v článku 6 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii jedným z členských štátov, zisteného Radou v zmysle článku 7 ods. 1 uvedenej zmluvy, s následkami uvedenými v článku 7 ods. 2 zmluvy“.

9. Podľa článku 1, nazvaného „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [s cieľom, aby iný členský štát zatkol a odovzdal vyžiadanú osobu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*].

2. Členské štáty vykonajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“

10. Článok 6 s názvom „Určenie príslušných súdnych orgánov“ stanovuje:

„1. Vydávajúci súdny orgán bude súdny orgán vydávajúceho členského štátu [Súdny orgán vydávajúci zatykač bude súdny orgán členského štátu vydávajúceho zatykač – *neoficiálny preklad*], ktorý je oprávnený vydať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu.

2. Vykonávajúci súdny orgán bude súdny orgán vykonávajúceho členského štátu, ktorý je oprávnený vykonať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu.

3. Každý členský štát bude informovať Generálny sekretariát Rady o príslušnom súdnom orgáne podľa svojich právnych predpisov.“

11. V zmysle článku 7 týkajúceho sa ústredného orgánu:

„1. Každý členský štát môže určiť ústredný orgán alebo, ak to umožňuje jeho právny systém, viac než jeden ústredný orgán, ktorý bude pomáhať súdnym orgánom.

2. Členský štát môže, ak to vyžaduje organizácia jeho vnútorného súdneho systému, preniesť na svoj ústredný orgán(-y) zodpovednosť za administratívny prevod a preberanie [administratívne zasielanie a prijímanie – *neoficiálny preklad*] európskych zatykačov, ako aj za ďalšiu oficiálnu korešpondenciu, ktorá s nimi súvisí.

…“

12. Pokiaľ ide o vzťah k iným právnym nástrojom, článok 31 ods. 1 písm. a) stanovuje:

„1. Bez porušenia ich uplatňovania vo vzťahoch medzi členskými štátmi a tretími štátmi toto rámcové rozhodnutie s účinnosťou od 1. januára 2004 nahrádza príslušné ustanovenia nasledujúcich dohovorov v oblasti vydávania osôb vo vzťahoch medzi členskými štátmi:

a) Európsky dohovor o vydávaní z 13. decembra 1957, jeho doplňujúci protokol z 15. októbra 1975, jeho druhý doplňujúci protokol zo 17. marca 1978 a Európsky dohovor o potláčaní terorizmu z 27. januára 1977, pokiaľ ide o vydávanie osôb;

…“

B – *Švédske právo*

13. Dňa 29. mája 2009 oznámilo Švédsko [5] Generálnemu sekretariátu Rady Európskej únie na základe článku 6 ods. 3 rámcového rozhodnutia aktualizáciu informácií o príslušných súdnych orgánoch podľa švédskeho vnútroštátneho práva, v ktorej bolo uvedené:

„[V súvislosti s] článok[kom] 6 ods. 3. Príslušnými orgánmi na vydanie a vykonanie európskeho zatykača vo Švédsku sú:

Súdny orgán vydávajúci zatykač … Európsky zatykač na výkon trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody vydáva Štátne policajné riaditeľstvo (*Rikspolisstyrelsen*)…“.

14. Ako sa uvádza v rozhodnutí vnútroštátneho súdu a ako švédska vláda potvrdila vo svojich písomných pripomienkach a na pojednávaní, výkon právoplatných rozsudkov, ako aj následné prijímanie súvisiacich rozhodnutí patrí vo Švédsku do pôsobnosti mimosúdnych orgánov, ktoré sú najmä odlišné od súdov, ktoré vydali tieto rozsudky. [6]

15. Okrem toho na základe žiadosti Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam) o informácie švédsky policajný orgán (*Swedish Police Authority*) listom z 1. augusta 2016 oznámil uvedenému súdu, že tento orgán:

a) je príslušným orgánom na vydanie európskeho zatykača, ktorého predmetom je výkon trestu odňatia slobody;

b) vydáva európske zatykače výlučne na žiadosť švédskej väzenskej a resocializačnej správy (ďalej len „väzenská správa“), od ktorej je však nezávislý;

c) preniesol právomoci na jedného alebo viacerých policajtov pridelených na oddelenie medzinárodnej policajnej spolupráce;

d) pri výkone týchto právomocí nie je podriadený súdom, ministerstvu spravodlivosti ani súdu, ktorý vydal odsudzujúci rozsudok, ani nepodlieha ich dohľadu.

II – **Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky**

16. Dňa 23. mája 2016 prokurátor na Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam) požiadal tento súd, aby vyhovel európskemu zatykaču, ktorý vydalo 30. júna 2014 švédske generálne riaditeľstvo štátnej polície [7] a ktorého predmetom bolo zatknutie a odovzdanie K. M. Poltoraka, ktorý je umiestnený v ústave na výkon väzby v Alphen aan de Rijn (Holandsko).

5 — „Aktualizácia oznámení a vyhlásení Švédska podľa rámcového rozhodnutia o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi“ (dokument Rady č. 10400/09, s. 2).

6 — Vo vysvetlení uvedenej vlády, ktoré je v úplnom znení uvedené v dokumente Rady č. 14876/11 (Evaluation report on the fourth round of mutual evaluations „the practical application of the European Arrest Warrant and corresponding surrender procedures between Member States“ Follow-up to Report on Sweden), s. 2, sa uvádza: „Sweden would like to stress that when a judgment is final all subsequent decisions concerning the enforcement of the sentence in our legal system are taken by other authorities than the court. … In Sweden we have three different enforcement authorities and in order to coordinate the issuing of the EAWs: in these cases, the International Police Cooperation Division (IPO) was designated as the issuing authority. … To conclude, the existing system is the most effective and in line with our national procedure and no complaints has been put forward. Thus, Sweden has not found any convincing reason to change the current system.“

7 — Ďalej len „GRŠP“.

17. Uvedený európsky zatykač je založený na právoplatnom rozsudku súdu v Göteborgu (Švédsko) z 21. decembra 2012 (číslo B 9380/12), ktorým bol pánovi Poltorakovi uložený trest odňatia slobody na jeden rok a tri mesiace ako páchateľovi trestného činu útoku, ktorým bola spôsobená ťažká ujma na zdraví. [8]

18. Vnútroštátny súd chce vedieť, či uvedený európsky zatykač vydal „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia, a teda či ide o „súdne rozhodnutie“ v zmysle článku 1 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia. Dodáva, že tento problém vzniká najmä vzhľadom na úvahy, ktoré Súdny dvor uviedol vo svojom rozsudku z 1. júna 2016, Bob-Dogi [9].

19. Za týchto okolností Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam) rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Predstavujú pojem ‚súdny orgán‘ uvedený v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV a pojem ‚súdne rozhodnutie‘ uvedený v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV autonómne pojmy práva Únie?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, na základe akých kritérií možno určiť, či orgán členského štátu vydávajúceho zatykač predstavuje ‚súdny orgán‘ takejto povahy a či európsky zatykač, ktorý tento orgán vydal, predstavuje z tohto dôvodu ‚súdne rozhodnutie‘ takejto povahy?

3. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, spadá švédske generálne riaditeľstvo štátnej polície pod pojem ‚súdny orgán‘ uvedený v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV a európsky zatykač vydaný týmto orgánom je z tohto dôvodu ‚súdnym rozhodnutím‘, ako sa uvádza v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV?

4. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku, je určenie vnútroštátneho policajného orgánu, akým je generálne riaditeľstvo štátnej polície, za súdny orgán vydávajúci zatykač v súlade s právom Únie?“

20. Z posúdenia vnútroštátneho súdu uvedeného v bodoch 4.2 až 4.6 jeho rozhodnutia o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva:

— výraz „súdny orgán“ uvedený v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia možno vykladať tak, že necháva vymedzenie pojmu „súdny orgán“ na právo členského štátu vydávajúceho zatykač, alebo v tom zmysle, že len tomuto právnemu poriadku prináleží určiť príslušný orgán. [10] V prvom uvedenom prípade by pojem „súdny orgán“ nebol pojmom práva Únie, a teda by sa nemusel vykladať autonómne a jednotne. V druhom uvedenom prípade by predstavoval autonómny pojem práva Únie, ktorého výklad však nie je zrejmý [11], pričom neexistujú skoršie rozhodnutia Súdneho dvora, v dôsledku ktorých by išlo o „acte éclairé“ [12],

8 — Ako sa uvádza v písmene e) európskeho zatykača, pán Poltorak 4. mája 2012 v Husargatan (Göteborg, Švédsko) fyzicky napadol svoju obeť a zapichol jej do oka hrot metly, čím jej spôsobil pretrhnutie očnej blany a nazolakrimálneho kanála oka, ktoré sa v prípade zápalu spojiviek prejavuje krvácaním, ako aj zlomeninu dolnej a hornej steny očnicovej dutiny. Za priťažujúce okolnosti trestného činu boli považované tvrdosť a brutalita konania odsúdeného.

9 — Vec C-241/15, EU:2016:385.

10 — Aj keď článok 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia neodkazuje na právo členských štátov, úzka súvislosť medzi slovnými spojeniami „súdne rozhodnutie“ a „súdny orgán“ podľa názoru vnútroštátneho súdu nasvedčuje tomu, že ich treba posudzovať rovnako.

11 — V zmysle judikatúry týkajúcej sa „acte clair“, ktorá vyplýva z rozsudku zo 6. októbra 1982, Cilfit a i. (283/81, EU:C:1982:335).

12 — Podľa judikatúry založenej na rozsudku z 27. marca 1963, Da Costa a i. (28/62 až 30/62, EU:C:1963:6).

— z kontextu a najmä z Európskeho dohovoru o vydávaní ani z legislatívneho vývoja, najmä z návrhu rámcového rozhodnutia,[13] jednoznačne nevyplýva, či iné orgány okrem súdnych orgánov môžu byť príslušné na vydanie európskych zatykačov v zmysle článku 6 ods. 1, a to aj napriek tendencii, ktorá sa objavuje v legislatívnom vývoji od prijatia Európskeho dohovoru o vydávaní, spočívajúcej v nahrádzaní vzťahov medzi členskými štátmi vzťahmi medzi súdnymi orgánmi,

— cieľ rámcového rozhodnutia, ktorý spočíva v zavedení zjednodušeného systému odovzdávania osôb, vychádzajúceho zo zásady vzájomného uznávania a uplatňovaného pod súdnym dohľadom[14], zabezpečuje ochranu procesných a základných práv na dvoch úrovniach[15], a to v členskom štáte vydávajúcom zatykač, ako aj vo vykonávajúcom členskom štáte, takže neexistencia tejto ochrany na jednej z týchto dvoch úrovní môže mať nepriaznivý vplyv na uvedené zásady vzájomného uznávania a vzájomnej dôvery.

III – **Konanie na Súdnom dvore**

21. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol doručený do kancelárie Súdneho dvora 16. augusta 2016 spolu so žiadosťou o jeho prejednanie v rámci naliehavého prejudiciálneho konania (článok 267 štvrtý odsek ZFEÚ). Vnútroštátny súd odôvodnil svoju žiadosť tým, že pán Poltorak bol pozbavený slobody a jeho ponechanie vo väzbe záviselo od vyriešenia sporu vo veci samej.

22. Na administratívnom zasadnutí z 1. septembra 2016 Súdny dvor rozhodol, že vec prejedná v rámci naliehavého prejudiciálneho konania.

23. Písomné pripomienky predložili právny zástupca pána Poltoraka, holandská a švédska vláda, ako aj Európska komisia.

24. Dňa 5. októbra 2016 sa konalo spoločné pojednávanie s vecou C-477/16 PPU (Kovalkovas), na ktorom boli oprávnené subjekty podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora, konkrétne švédska vláda, vyzvané, aby odpovedali na otázky, ktoré im boli položené.

25. Na uvedenom pojednávaní predniesli pripomienky pán Poltorak, holandská, nemecká, grécka, fínska a švédska vláda, ako aj Komisia.

IV – **Analýza**

A – *O prvej prejudiciálnej otázke*

26. Holandský súd sa pýta, či sa majú výrazy „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia a „súdne rozhodnutie“ v zmysle článku 1 ods. 1 toho istého právneho predpisu vykladať ako autonómne pojmy práva Únie.

27. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora z požiadavky jednotného uplatňovania práva Únie, ako aj zo zásady rovnosti vyplýva, že znenie ustanovenia práva Únie, ktoré neobsahuje nijaký výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a rozsah pôsobnosti, v zásade vyžaduje v celej Európskej únii autonómny a jednotný výklad. Táto judikatúra bola konkrétne uplatnená na niektoré

13 — Návrh rámcového rozhodnutia Rady o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, ktorý predložila Komisia 19. septembra 2001 (KOM/2001/0522 v konečnom znení – CNS 2001/0215) (Ú. v. ES C 332 E, 2001, s. 305).

14 — Rozsudok z 30. mája 2013, F. (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 46).

15 — Rozsudok z 1. júna 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:2016:385, bod 57).

z ustanovení rámcového rozhodnutia [16] a najmä na pojem „súd, ktorý je príslušný rozhodovať predovšetkým v trestných veciach“, v zmysle článku 1 písm. a) bodu iii) rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie [17].

28. Ani jeden z dvoch spomenutých článkov rámcového rozhodnutia však neodkazuje na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a rozsah pôsobnosti. Je pravda, že v článku 6 ods. 1 sa hovorí o súdnom orgáne, „ktorý je oprávnený vydať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu“. Tento odkaz sa však nevzťahuje na vymedzenie pojmu „súdny orgán“, ale len na priznanie právomoci vydávať európske zatykače jednému alebo viacerým vnútroštátnym súdnym orgánom v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom daného štátu.

29. Preto treba konštatovať, že slovné spojenie „súdny orgán“ uvedené v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia a slovné spojenie „súdne rozhodnutie“ uvedené v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia sú autonómnymi pojmami práva Únie, ktoré sa musia na území Únie vykladať autonómne a jednotne s prihliadnutím na ich znenie, ich kontext, ako aj cieľ právnej úpravy, ktorej sú súčasťou. [18]

30. Toto konštatovanie však treba špecifikovať: vzhľadom na procesný kontext oboch výrazov treba pri ich výklade zohľadniť skutočnosť, že členské štáty sú oprávnené určiť príslušné súdne orgány a upraviť procesné postupy týkajúce sa žalôb určených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré občanom Únie vyplývajú z práva Únie. [19]

31. Keďže na prvú otázku treba odpovedať kladne, štvrtá otázka, ktorá bola položená len pre prípad, ak by odpoveď na prvú otázku bola záporná, je bezpredmetná.

B – *O druhej a tretej prejudiciálnej otázke*

32. Druhou a treťou otázkou sa Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam) v konečnom dôsledku pýta, či orgán, akým je švédske GRŠP, spĺňa podmienky na to, aby bol považovaný za „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia, takže európsky zatykač, ktorý vydal tento orgán v prejednávanom prípade, má povahu „súdneho rozhodnutia“ v zmysle článku 1 ods. 1 toho istého právneho predpisu.

33. Ako som už uviedol, na rozdiel od návrhu na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-453/16 PPU sa otázky vnútroštátneho súdu v prejednávanej veci netýkajú orgánu príslušného na vydanie predchádzajúceho vnútroštátneho zatykača, ale orgánu príslušného na vydanie európskeho zatykača v súlade s rámcovým rozhodnutím.

34. V prvom rade by som chcel poznamenať, že preformulovanie druhej a tretej otázky, ktoré navrhujem, vyplýva z toho, že podľa môjho názoru medzi povahou súdneho rozhodnutia a postavením súdneho orgánu, ktorý ho vydal, existuje úzka súvislosť. Pojmom, ktorý treba v tejto veci v skutočnosti objasniť, je preto pojem „súdny orgán“.

35. Zdá sa logické domnievať sa, že ak by nebolo možné zaradiť švédske GRŠP medzi orgány, ktoré sú považované za súdne orgány, ním vydaný európsky zatykač by nemal rozhodujúcu vlastnosť, ktorá je zároveň prvou požiadavkou kladenou na rozhodnutie „súdnej“ povahy, teda aby ho vydal jeden z orgánov, ktoré sú súčasťou správy súdnictva.

16 — Rozsudok z 28. júla 2016, J. Z. (C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, bod 35 a citovaná judikatúra).

17 — Rozsudok zo 14. novembra 2013, Baláž (C-60/12, ECLI:EU:C:2013:733, body 24 až 32).

18 — Rozsudok z 28. júla 2016, J. Z. (C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, bod 37).

19 — Pozri analogicky rozsudok z 30. júna 2016, Toma (C-205/15, EU:2016:499, bod 33).

36. Keďže v znení rámcového rozhodnutia sa nenachádza definícia [20] pojmu „súdny orgán“, v súlade s obvyklými výkladovými kritériami Súdneho dvora treba vychádzať z doslovného znenia, kontextu a cieľov rámcového rozhodnutia.

37. Aby sa však predišlo nejasnostiam, považujem za nevyhnutné hneď na začiatku zdôrazniť, že podľa môjho názoru neexistuje právny základ na to, aby sa európske zatykače na účely výkonu rozsudku a európske zatykače na účely výkonu iných úkonov v trestnom konaní, ktoré predchádzajú vyhláseniu rozsudku (napríklad zatykače), posudzovali odlišne. Keďže všetky tieto úkony smerujú k tomu, aby došlo k odovzdaniu vyžiadaných osôb medzi dvoma členskými štátmi, pre výklad pojmu súdny orgán, ktorý vydal európsky zatykač, a pojmu súdny orgán, ktorému bol doručený európsky zatykač, je irelevantné, či je dotknutá osoba vyžiadaná s cieľom predviesť pred vnútroštátny súd odsúdeného na základe rozsudku alebo osobu, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie a ktorá ešte nebola odsúdená.

38. Toto spresnenie je nevyhnutné, lebo ak by sa nevzalo do úvahy, bolo by možné domnievať sa, že v prípade európskych zatykačov na účely výkonu odsudzujúceho rozsudku je činnosť „súdneho orgánu“ obmedzená na vydanie tohto rozsudku, a preto tento orgán už nemá vplyv na jeho výkon. Podľa môjho názoru to nie je tak a v systéme odovzdávania osôb, ktorý sa vyznačuje rozhodujúcou úlohou súdnych orgánov a následným vzájomným uznávaním súdnych rozhodnutí, európsky zatykač založený na rozsudku tiež vyžaduje, aby boli najprv prijaté určité rozhodnutia, ktoré musia byť súdnymi rozhodnutiami, keďže sa týkajú predbežného alebo definitívneho odňatia slobody a preskúmania primeranosti vydania takého zatykača. [21]

39. Čo sa týka výkladu článku 6 a v prvom rade *bežného významu pojmov* „orgán“ a „súdny“, treba poznamenať, že prvý z týchto pojmov označuje subjekt, ktorý legitímne pôsobí v niektorej oblasti verejného života, lebo mu boli priznané príslušné oprávnenia a právomoci. Prídavné meno „súdny“ v spojení s uvedeným podstatným menom znamená, že spomenutý orgán musí byť súčasťou správy súdnictva [22], ktorá sa podľa tradičnej deľby mocí odlišuje od zákonodarnej a výkonnej moci.

40. V jazykových verziách rámcového rozhodnutia, ktorými som sa zaoberal, sa jednoznačne hovorí o súdnictve: v francúzskej verzii je použitý pojem „autorité judiciaire“, v anglickej verzii „judicial authority“, v nemeckej verzii „Justizbehörde“, v talianskej verzii „autorità giudiziaria“, v portugalskej verzii „autoridade judiciária“, vo švédskej verzii „rättsliga myndighet“ a v lotyšskej verzii „tiesu iestāde“.

20 — Európsky parlament si všimol odlišnosti výkladu pojmu „súdny orgán“ uvedeného v rámcovom rozhodnutí, a preto schválil 27. februára 2014 uznesenie, v ktorom Komisii poskytol odporúčania týkajúce sa revízie európskeho zatykača a v ktorom kritizoval skutočnosť, že „v rámcovom rozhodnutí 2002/584/SVV a ostatných nástrojoch vzájomného uznávania chýba vymedzenie pojmu ‚súdny orgán‘, čo vedie k odlišným postupom v jednotlivých členských štátoch, a to spôsobuje neistotu, poškodenie vzájomnej dôvery a spory“ [postup 2013/2019(INL)]. Európsky parlament vyzval Komisiu, aby predložila „legislatívne návrhy v nadväznosti na podrobné odporúčania uvedené v prílohe a aby sa týmito legislatívnymi návrhmi ustanovili… a) postup, na základe ktorého môže byť opatrenie vzájomného uznávania vo vydávajúcom členskom štáte v prípade potreby potvrdené sudcom, súdom, vyšetrujúcim sudcom alebo prokurátorom s cieľom vyriešiť problém odlišných výkladov pojmu ‚súdny orgán‘…“.

21 — Pokiaľ ide o proporcionalitu v rámci európskeho zatykača, odkazujem na návrhy (s ktorými sa úplne stotožňujem), ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:2016:140, bod 137 a nasl.), najmä na body 145 až 155 týkajúce sa súdneho orgánu vydávajúceho zatykač. Pozri tiež dokument Rady 17195/1/10 REV 1, Revised version of the European handbook on how to issue a European Arrest Warrant, zo 17. decembra 2010, s. 14, v ktorom Rada vyzýva orgány vydávajúce zatykač, aby pred vydaním európskeho zatykača vykonali test proporcionality.

22 — Otázkou, do akej miery možno považovať prokuratúru za súdny orgán pri výklade rámcového rozhodnutia, sa nezaoberám v týchto návrhoch, ale v návrhoch vo veci Özçelik, C-453/16 PPU, ktorú prejednáva Súdny dvor.

41. Už v tejto fáze teda možno vyvodiť prvý záver, že orgán, ktorý je spomenutý najmä v článku 6 rámcového rozhodnutia, musí byť súčasťou správy súdnictva. Ako správne uviedol Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam), tento prvý záver potvrdzuje legislatívny vývoj. Slovné spojenie „príslušný orgán“ v Európskom dohovore o vydávaní a slovné spojenie „súdny orgán“ v návrhu rámcového rozhodnutia [23] boli použité v tom zmysle, že zahŕňajú súdy a prokuratúru, ale výslovne sú vylúčené policajné orgány. [24]

42. Tento dojem v druhom rade potvrdzuje aj *kontext* citovaného článku 6. Tento článok spolu s článkom 7, ktorého predmetom je „odvolanie sa k ústrednému orgánu [účasť ústredného orgánu – *neoficiálny preklad*]“, ako sa uvádza v jeho názve, tvorí inštitucionálne usporiadanie zjednodušeného postupu, ktorý sa zavádza rámcovým rozhodnutím. Tento systém funguje podľa základnej schémy, ktorej sa budem venovať nižšie.

43. Ako vyplýva z odôvodnenia 5, vydávanie osôb medzi členskými štátmi je v zásade nahradené systémom odovzdávania osôb medzi súdnymi orgánmi, ktorý je založený na zásade vzájomného uznávania. [25] Základným kameňom tohto uznávania je práve dialóg *inter pares* zavedený článkom 6, teda dialóg medzi súdnym orgánom vydávajúcim zatykač, ktorý vydal európsky zatykač, a vykonávajúcim súdnym orgánom, ktorému bol tento zatykač doručený a ktorý ho má vykonať. Vďaka tomuto usporiadaniu vzťahov medzi členskými štátmi prostredníctvom ich súdnych orgánov môže vzniknúť vzájomná dôvera, pokiaľ ide o skutočnosť, že ich vnútroštátne právne poriadky sú spôsobilé poskytnúť rovnocennú a účinnú ochranu základných práv uznaných na úrovni Únie, osobitne v Charte. [26]

44. Jediná odchýlka od fungovania tejto schémy, ktorú normotvorca pripúšťa, je stanovená v článku 7 rámcového rozhodnutia, ktorý výnimočne dovoľuje účasť orgánov, ktoré nepatria do „súdnej“ oblasti. Doslovné znenie uvedeného ustanovenia však tento raz nenecháva priestor pre pochybnosti: pojmy použité na opísanie vedľajšieho charakteru činnosti týchto „ústredných orgánov“ boli starostlivo vybraté s cieľom vymedziť úlohy, ktoré tieto orgány plnia v rámci dialógu medzi súdnymi orgánmi.

45. Podľa článku 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia majú členské štáty právomoc určiť takéto ústredné orgány na to, aby „pomáhali“ príslušným súdnym orgánom. Z toho jednoznačne vyplýva, že ich úloha spočíva len v spolupráci, a v nijakom prípade nemajú rozhodovaciu alebo riadiacu úlohu, pričom ich pomocnú funkciu potvrdzujú výrazy použité v odseku 2 toho istého článku: úlohami, ktoré môže vykonávať určený ústredný orgán, sú administratívne „[zasielanie]“ a „[prijímanie]“ európskych zatykačov, ako aj „ďalš[ej] oficiáln[ej] korešpondenci[e], ktorá s nimi súvisí“.

46. Ak porovnáme tieto úlohy s úlohami súdnych orgánov (súdny orgán vydávajúci zatykač je v zmysle článku 6 ods. 1 „oprávnený *vydať* európsky zatykač“ a vykonávajúci súdny orgán je v zmysle článku 6 ods. 2 „oprávnený *vykonať* európsky zatykač“), dospejeme k záveru, že účasť ústredných orgánov je obmedzená len na administratívne činnosti a tieto orgány vôbec nemajú právomoc urobiť potrebný prvý procesný úkon, teda spustiť mechanizmus vydania európskeho zatykača.

23 — KOM/2001/0522 v konečnom znení – pozri poznámku pod čiarou 13 týchto návrhov.

24 — Vo vysvetlivke k článku 3 návrhu sa uvádza: „*The procedure of the European arrest warrant is based on the principle of mutual recognition of court judgments. State-to-State relations are therefore substantially replaced by court-to-court relations between judicial authorities. The term ‚judicial authority‘ corresponds, as in the 1957 Convention (cf. Explanatory Report, Article 1), to the judicial authorities as such and the prosecution services, but not to the authorities of police force. The issuing judicial authority will be the judicial authority which has authority to issue the European arrest warrant in the procedural system of the Member State (Article 4).*“

25 — Rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:2016:198, bod 75).

26 — Rozsudok z 1. júna 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:2016:385, bod 33 a citovaná judikatúra).

47. Aj keď teda normotvorca stanovil, že do dialógu medzi súdnymi orgánmi, ktorý má vzniknúť podľa rámcového rozhodnutia, má vstúpiť osobitný druh správneho orgánu, jeho účasť je veľmi obmedzená: a) na jednej strane môže konať len orgán výslovne určený členským štátom (ktorý ho oznámil Generálnemu sekretariátu Rady) a žiadny iný orgán a b) na druhej strane úlohy, ktoré môže tento orgán vykonávať, sú obmedzené na administratívnu pomoc skutočným rozhodovacím orgánom, teda súdnym orgánom, ktoré musia prijať rozhodnutie o vydaní alebo vykonaní európskeho zatykača.

48. Tento výklad vyplýva aj z dôvodovej správy k návrhu rámcového rozhodnutia.[27] Vo vysvetlivkách k jednotlivým článkom sa v súvislosti so súčasným článkom 7 uvádza, že tento článok, ktorý „vychádza z ustanovení Dohovoru Európskej únie z roku 1996 o vydávaní a z ustanovení Dohovoru Európskej únie z roku 2000 o *vzájomnej pomoci* v trestných veciach…, je praktickým ustanovením, ktoré má *uľahčiť poskytovanie informácií* medzi členskými štátmi…“, a že „… úlohou týchto ústredných orgánov má byť *uľahčiť zasielanie a vykonávanie európskych zatykačov medzi členskými štátmi* [, pričom] majú zabezpečiť najmä preklad a *administratívnu pomoc pri vykonávaní* zatykačov“.[28]

49. Takýto inštitucionálny systém európskeho zatykača v treťom rade najviac zodpovedá *cieľu* zaviesť nový zjednodušený a efektívnejší systém odovzdávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona a zároveň zjednodušiť a zrýchliť súdnu spoluprácu s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného Úniou, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi.[29]

50. Kľúčovým prvkom tejto vzájomnej dôvery je dialóg medzi súdnymi orgánmi, ktoré majú v zásade spoločné to, že podľa ústavy svojich príslušných členských štátov sú súčasťou súdnej moci, ako aj to, že sú povinné zaručiť dodržiavanie základných práv a slobôd uvedených v článku 6 ZEÚ. Do tohto dialógu nesmú zasahovať iné mimosúdne orgány, ktorých úloha môže prípadne spočívať len v poskytovaní pomoci v medziach stanovených článkom 7 rámcového rozhodnutia.

51. Ako navyše Súdny dvor už konštatoval, celý postup odovzdávania medzi členskými štátmi stanovený v rámcovom rozhodnutí sa vykonáva pod súdnou kontrolou.[30]

52. Existuje ešte jeden argument, ktorý potvrdzuje obmedzenie spolupráce v trestných veciach v súvislosti s európskymi zatykačmi na súdne orgány: hmotnoprávny základ samotného rámcového rozhodnutia, ktorým je článok 31 ods. 1 písm. a) a b) ZEÚ. V znení uvedenej zmluvy platnom v roku 2002[31] sa ešte hovorilo o zjednodušení a urýchlení spolupráce „medzi príslušnými ministerstvami, súdmi alebo rovnocennými orgánmi“. Po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy však toto ustanovenie bolo presunuté do ZFEÚ ako článok 82, ktorého odsek 1 zavádza zásadu vzájomného uznávania rozsudkov a rozhodnutí v trestných veciach, pričom v písmene d) preberá obsah bývalého článku 31 ods. 1 písm. a) ZEÚ, avšak s významnou zmenou spočívajúcou vo vypustení výslovnej zmienky o ministerstvách.[32] Túto zmenu treba mať na zreteli pri výklade rámcového rozhodnutia

27 — Pozri bod 41 týchto návrhov a príslušnú poznámku pod čiarou.

28 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát. Podľa dôvodovej správy je účasť správneho orgánu prípustná v taxatívne vymenovaných prípadoch: ak musí v systéme dotknutého členského štátu správny orgán rozhodnúť o tom, či osoba požíva imunitu (článok 31), ak existujú dôležité humanitárne dôvody, ktoré odôvodňujú odklad výkonu zatykača (článok 38), alebo na účely preskúmania záruk, ktoré sa týkajú neuloženia trestu odňatia slobody na doživotie, poskytovaných iným členským štátom (článok 37).

29 — Rozsudok z 24. mája 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, bod 27 a citovaná judikatúra).

30 — Rozsudok z 30. mája 2013, F. (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 46).

31 — Článok 31 ods. 1 písm. a) stanovoval: „[Spoločný postup pri justičnej spolupráci v trestných veciach zahŕňa:] zjednodušenie a urýchlenie spolupráce medzi príslušnými ministerstvami, súdmi alebo rovnocennými orgánmi členských štátov vrátane, ak je to vhodné, spolupráce v rámci Eurojustu, vo vzťahu k súdnym konaniam a výkonu rozhodnutí“.

32 — Článok 82 ods. 1 písm. d) ZFEÚ znie: „uľahčovanie spolupráce medzi justičnými orgánmi alebo rovnocennými orgánmi členských štátov v rámci trestného stíhania a výkonu rozhodnutí“.

v súlade s novým prístupom, ktorý ešte viac obmedzuje tento spôsob spolupráce v trestných veciach na oblasť súdnictva.[33] V tejto súvislosti treba poukázať na ustálenú judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej text sekundárneho práva Únie sa musí najviac, ako je to možné, vykladať v zmysle jeho súladu s ustanoveniami Zmlúv.[34]

53. V kontexte policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach Súdny dvor určil, že Lisabonská zmluva podstatne zmenila a doplnila inštitucionálny rámec a že cieľom článku 9 Protokolu č. 36 o prechodných ustanoveniach je najmä zaručiť, aby sa akty prijaté v rámci tejto spolupráce mohli naďalej účinne uplatňovať napriek zmene inštitucionálneho rámca, ktorý upravuje túto spoluprácu.[35]

54. Tento záver, ku ktorému Súdny dvor dospel v rámci žaloby o neplatnosť, nebráni – ba práve naopak – výkladu rámcového rozhodnutia založenému na vývoji právnej úpravy, lebo toto rozhodnutie síce bolo prijaté v súlade so skorším právnym základom, no uvedený výklad zabezpečuje jeho súlad so znením a s cieľmi nového právneho základu, teda zaručuje, aby viac zodpovedalo zmene, ktorú normotvorca uskutočnil v oblasti justičnej spolupráce v trestných veciach. Ak by sa daný právny akt naďalej vykladal výlučne v zmysle pôvodného právneho základu, mohlo by to obmedziť vývoj právneho poriadku v rozpore so samotnou ZFEÚ, ako aj s výslovnou vôľou normotvorcu, ktorú neskôr vyjadril.

55. Pokiaľ je teda orgán vydávajúci európsky zatykač súčasťou „polície“, tak ako v prejednávanom prípade, pričom jeho rozhodnutie neschváli súd, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je logické, že vzniká pochybnosť, či policajný orgán môže mať povahu „súdneho orgánu“ v zmysle rámcového rozhodnutia. Hoci je nesporné, že polícia je súčasťou štátnych donucovacích zložiek, ktoré sú spravidla podriadené orgánom výkonnej moci, faktom zostáva, že často pomáha súdnym orgánom pri vyšetrovaní trestných činov a niekedy aj pri výkone súdnych rozhodnutí. Táto spolupráca alebo pomoc, ktorú poskytuje, však neznamená, že polícia je súdnym orgánom.

56. Z informácií, ktoré poskytol švédsky policajný orgán[36] v reakcii na otázky vnútroštátneho súdu, vyplýva, že orgán poverený vydávaním európskych zatykačov má nasledujúce charakteristiky: a) polícia je represívny orgán so širokými právomocami; b) tento orgán nedostáva v súvislosti s európskymi zatykačmi nijaké pokyny od ministra spravodlivosti; c) nemá nijakú priamu ani nepriamu väzbu na súd, ktorý odsúdil vyžiadanú osobu; d) v súvislosti s európskymi zatykačmi koná na žiadosť väzenskej správy, ale nedostáva od nej nijaké pokyny a pri ich vydávaní má určitú mieru voľnej úvahy a e) právomoc vydať európsky zatykač na účely výkonu právoplatného rozsudku, ktorým sa ukladá trest odňatia slobody, preniesla na IPO,[37] administratívny útvar tvorený právnikmi, pričom len traja z nich sú oprávnení podpisovať švédske európske zatykače.

57. Vzhľadom na oznámenie švédskej vlády Rade z roku 2009 na základe článku 6 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia[38] spomedzi všetkých týchto charakteristických čŕt vyvoláva najväčšie obavy tá, ktorá sa týka určenia orgánu, ktorý vydáva európske zatykače, v zmysle švédskych právnych predpisov, ktorými bolo rámcové rozhodnutie prebraté do vnútroštátneho právneho poriadku.

33 — Tak článok 30 ZEÚ v znení pred vstupom Lisabonskej zmluvy do platnosti, ako aj súčasné články 87 až 89 ZFEÚ (ktoré sú súčasťou kapitoly 5 hlavy V s názvom „Policajná spolupráca“) upravujú policajnú spoluprácu, do ktorej možno zahrnúť vzťahy švédskych policajných orgánov s policajnými orgánmi iných členských štátov. Naopak, pravidlá týkajúce sa európskeho zatykača sú popri iných opatreniach súčasťou kapitoly 4 tej istej hlavy s názvom „Justičná spolupráca v trestných veciach“.

34 — Rozsudok zo 16. apríla 2015, Parlament/Rada (C-540/13, EU:C:2015:224, bod 38 a citovaná judikatúra).

35 — Tamže, bod 44.

36 — Tento orgán nahradil GRŠP.

37 — International Police Cooperation Division [skratka „IPO“ pochádza zo spisu, ktorý Súdnemu dvoru predložil Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam)].

38 — Pozri bod 13 týchto návrhov.

58. Je totiž nesporné, že Rada odporučila Švédsku [39], aby prijalo vhodné opatrenia s cieľom zaručiť, aby v prípadoch výkonu trestov v súlade s rámcovým rozhodnutím vydával európske zatykače súdny orgán alebo aby boli vydávané pod dohľadom súdneho orgánu.

59. Záporná odpoveď švédskej vlády na toto odporúčanie je jednoznačná vzhľadom na spôsob zavedenia systému európskeho zatykača do jej vnútroštátneho právneho poriadku. Stručne povedané, [40] uvedená vláda sa domnieva, že výkon trestného rozsudku, na základe ktorého sa žiada o odovzdanie odsúdeného z iného členského štátu, nevyžaduje, aby európsky zatykač vydal súdny orgán *stricto sensu*. Naopak, tvrdí, že vzhľadom na to, že vnútroštátny systém výkonu rozsudkov vydaných súdmi priznáva právomoc iným orgánom, ktoré nemusia byť súdnymi orgánmi, rámcovému rozhodnutiu neodporuje, ak tieto orgány, hoci podľa nej nemajú súdnu povahu, rozhodujú aj o vydaní európskeho zatykača.

60. So zreteľom na úvahy, ktoré som uviedol vyššie, sa však domnievam, že inštitucionálny systém, ktorý zaviedla švédska vláda, nie je v súlade s rámcovým rozhodnutím. Tento systém by prípadne mohol byť založený na rámcovom rozhodnutí len vtedy, ak by policajný orgán, ktorý vydá európsky zatykač na účely výkonu rozsudku, spĺňal nasledujúce požiadavky, ktoré považujem za nevyhnutné na zachovanie úrovne súdnych záruk, na ktorej je založený systém európskych zatykačov: a) musel by konať na základe poverenia a pod dohľadom súdneho orgánu v zmysle článku 6 rámcového rozhodnutia a b) nemohol by mať diskrečné oprávnenia ani voľnú úvahu, pokiaľ ide o vydanie európskeho zatykača, pričom by sa musel riadiť poverením udeleným súdnym orgánom. V prípade pochybností týkajúcich sa zatykača by navyše súdnemu orgánu prináležalo podať návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore týkajúci sa výkladu rámcového rozhodnutia.

61. Ako sa uvádza v spise a ako vyplýva z písomných pripomienok švédskej vlády, švédske GRŠP nespĺňa uvedené požiadavky. V systéme štátnych orgánov sa nachádza mimo správy súdnictva a vzhľadom na to, že nie je prepojené so súdmi ani s prokuratúrou, nie je splnená požiadavka týkajúca sa dohľadu súdneho orgánu nad rozhodnutiami o vydávaní európskych zatykačov, v súvislosti s ktorými má GRŠP diskrečnú právomoc.

62. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že policajný orgán je prípadne nezávislý od ministerstva spravodlivosti a od väzenskej správy, od ktorých nedostáva nijaké pokyny. Domnievam sa, že táto črta je irelevantná pri rozhodovaní o tom, či je polícia „súdny orgán“. Čo sa týka diskrečnej právomoci polície pri vydávaní európskeho zatykača, rozhodujúce je, že si nemusí vyžiadať rozhodnutie ani podávať správy súdu, ktorý odsúdil vyžiadanú osobu. Hoci táto okolnosť potvrdzuje jej nezávislosť od súdu, ktorý uložil trest, zároveň svedčí o neexistencii súdnej kontroly, čo je v rozpore s judikatúrou, podľa ktorej sa celý postup odovzdávania medzi členskými štátmi stanovený v rámcovom rozhodnutí musí vykonávať pod súdnou kontrolou. [41]

63. Napokon členské štáty majú vzhľadom na svoju autonómiu nevyhnutný priestor na voľnú úvahu, aby mohli vo svojich vnútroštátnych právnych poriadkoch určiť, ktorým orgánom priznajú procesné právomoci (v tomto prípade právomoci týkajúce sa vydávania európskych zatykačov). Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v prípade neexistencie právnej úpravy Spoločenstva v danej oblasti prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu určiť príslušné súdy a upraviť procesné podmienky žalôb určených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré právo Únie priznáva jednotlivcom,

39 — Evaluation report on the fourth round of mutual evaluations „the practical application of the European Arrest Warrant and corresponding surrender procedures between Member States“ (dokument Rady č. 9927/2/08 REV 2), s. 46.

40 — Pozri bod 13 a poznámku pod čiarou 5 týchto návrhov.

41 — Rozsudok z 30. mája 2013, F. (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 46).

pokiaľ tieto podmienky nie sú menej výhodné ako procesné podmienky týkajúce sa podobných žalôb podľa vnútroštátneho práva (zásada ekvivalencie), ani upravené takým spôsobom, aby prakticky znemožnili alebo nadmerne sťažili výkon práv, ktoré im priznáva právny poriadok Únie (zásada efektivity). [42]

64. Po schválení rámcového rozhodnutia pritom niektoré členské štáty oznámili Generálnemu sekretariátu Rady na základe článku 6 ods. 3 rámcového rozhodnutia, ktoré orgány sú podľa ich vnútroštátneho práva oprávnenými orgánmi na vydávanie alebo vykonávanie európskych zatykačov, pričom Švédsko uviedlo v súvislosti s európskymi zatykačmi na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody policajný orgán (generálne riaditeľstvo štátnej polície, Rikspolisstyrelsen).

65. Tieto oznámenia však – z čisto právneho hľadiska – neovplyvňujú ani nepodmieňujú súlad postupu každého štátu s obsahom rámcového rozhodnutia. Citované ustanovenie oprávňuje členské štáty, aby určili alebo vybrali spomedzi svojich súdnych orgánov tie, ktoré budú príslušné na prijímanie alebo vydávanie európskych zatykačov, ale nedovoľuje im rozšíriť pojem súdny orgán aj na orgány, ktoré nemajú také postavenie.

66. Za týchto okolností sa domnievam, že požiadavka (zodpovedajúca odporúčaniu Rady adresovanému švédskej vláde), aby daný štát prijal nevyhnuté opatrenia s cieľom zaručiť, aby v prípade, ak chce, aby policajné orgány naďalej rozhodovali o európskych zatykačoch, tieto orgány konali na základe poverenia a pod dohľadom skutočného súdneho orgánu, ktorý ich bude kontrolovať, nepredstavuje neprimeraný zásah do modelu, ktorý si tento štát na základe svojej procesnej autonómie vybral na účely výkonu rozsudkov. Táto úprava by nenarušila základy vnútroštátneho systému uvedeného štátu a umožnila by zosúladiť ho s usporiadaním súdnej spolupráce, ktoré v tejto oblasti stanovuje rámcové rozhodnutie.

67. Zastávam teda názor, že policajný orgán, ktorého právomoci sú vymedzené tak ako právomoci švédskeho GRŠP, nezodpovedá pojmu „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia, a preto ani európsky zatykač vydaný týmto orgánom nemožno považovať za „súdne rozhodnutie“ v zmysle článku 1 ods. 1 toho istého rámcového rozhodnutia.

V – **O obmedzení časových účinkov rozsudku Súdneho dvora**

68. Niektoré z vlád, ktoré sa zúčastnili na pojednávaní, ako aj Komisia navrhli, aby Súdny dvor pre prípad, ak napokon rozhodne, že európske zatykače vydané švédskym GRŠP nemajú povahu súdneho rozhodnutia (čo by prirodzene bránilo tomu, aby im súdny orgán vykonávajúceho štátu vyhovel), obmedzil časové účinky svojho rozsudku tak, aby platili výlučne *pro futuro*.

69. Domnievam sa, že nie je namieste vyhovieť tomuto návrhu. Ako som pripomenul v iných nedávno prednesených návrhoch [43], všeobecným pravidlom je, že „výklad právneho predpisu Únie, ktorý podáva Súdny dvor v rámci výkonu svojej právomoci, ktorú mu priznáva článok 267 ZFEÚ, objasňuje a spresňuje význam a pôsobnosť tohto predpisu tak, ako sa má alebo sa mal chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudol účinnosť. Z toho vyplýva, že takto vyložený predpis môže a má byť uplatnený aj na právne vzťahy vzniknuté a vytvorené pred vydaním rozsudku vo veci žiadosti o výklad, ak sú inak splnené podmienky umožňujúce predložiť príslušným súdom spor týkajúci sa uplatnenia uvedeného predpisu“.

42 — Rozsudky zo 6. októbra 2015, Târşia (C-69/14, EU:C:2015:662, bod 27), a z 15. septembra 1998, Ansaldo Energia a i. (C-279/96, C-280/96 a C-281/96, EU:C:1998:403, bod 16), ktorý odkazuje na prelomové rozsudky zo16. decembra 1976, Rewe (33/76, EU:C:1976:188, bod 5), a Comet (45/76, EU:C:1976:191, body 13 a 16), ako aj na rozsudok zo 14. decembra 1995, Peterbroeck (C-312/93, EU:C:1995:437, bod 12).

43 — Návrhy, ktoré som predniesol 13. júla 2016 vo veciach Eco-Emballages a Melitta France a i. (C-313/15 a C-530/15, EU:C:2016:551, bod 56).

70. Zastávam názor, že v tejto veci nie je odôvodnené urobiť výnimku z tohto pravidla, keďže:

a) vnútroštátny súd nepoložil nijakú otázku týkajúcu sa časovej pôsobnosti rozsudku Súdneho dvora (prísne vzaté, ani sa neopýtal Súdneho dvora na bezprostredné dôsledky tohto rozsudku pre európsky zatykač), pričom obmedzil svoje pochybnosti na otázky, ktoré už boli preskúmané;

b) prináleží súdom každého štátu v každom jednotlivom prípade posúdiť, či vykonávané európske zatykače spĺňajú kritériá, ktoré Súdny dvor stanoví vo svojom rozsudku, ktorý môže ovplyvniť aj situácie, o ktorých sa zatiaľ nerozhodlo, a to tým skôr, že ide o pozbavenie slobody osôb, ktoré sa nachádzajú vo väzbe, kým nebudú odovzdané. Vyriešenie každého prípadu závisí od faktorov, ktoré je v tomto okamihu ťažké predvídať a medzi ktoré patrí napríklad možnosť prípadného dodatočného odstránenia „vady“ pôvodného európskeho zatykača;

c) čo sa týka napokon už uskutočnených odovzdaní (ktorých posúdenie tvorí podľa všetkého podstatu obáv Komisie), opäť prináleží vnútroštátnym súdom posúdiť vplyv rozsudku Súdneho dvora na tieto odovzdania, pričom v tejto súvislosti musia dodržať požiadavky, ktoré vyplývajú zo zásady právnej sily rozhodnutej veci.

VI – **Návrh**

71. Na základe uvedených úvah navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na otázky, ktoré položil Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam, Holandsko), takto:

1. Pojem „súdne rozhodnutie“ uvedený v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi v znení zmenenom a doplnenom rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 a pojem „súdny orgán“ uvedený v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV sú autonómnymi pojmami práva Únie a majú sa vykladať v celej Európskej únii jednotne.

2. Policajný orgán, ktorého právomoci sú vymedzené ako právomoci švédskeho generálneho riaditeľstva štátnej polície, nespĺňa podmienky na to, aby bol považovaný za „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV a európsky zatykač, ktorý tento orgán vydal v prejednávanom prípade, nemá povahu „súdneho rozhodnutia“ v zmysle článku 1 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia.